

**NEDERLANDSCH
OLYMPISCH COMITÉ
1912 - 1937**

De vaardigheidsproeven van het Nederlandsch Olympisch Comité

door W. C. Wijnand.

Teneinde een alzijdige lichaamsontwikkeling van het Nederlandsche volk te bevorderen, sticht het Nederlandsch Olympisch Comité een eereteken als onderscheiding voor veelzijdige verrichting op het gebied van lichaamsoefeningen.

DIT besluit, hoewel niet dadelijk zoo geformuleerd, werd feitelijk reeds genomen in de oprichtingsvergadering van het Nederlandsch Olympisch Comité. In deze vergadering toch, opperde de heer VAN TUYLL de gedachte om door het te stichten lichaam vaardigheidsproeven te doen afnemen.

Op initiatief van Baron DE COUBERTIN, voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité, bestond een dergelijk stelsel reeds sinds 1907 in Frankrijk en was dit ook in andere landen bereids ingevoerd; in Zweden, b.v., waar enkele bestuursleden van het toen nog niet permanente Nederlandsch Olympisch Comité tijdens de Olympische Spelen in 1912 te Stockholm met een dergelijk instituut kennis maakten, hadden de vaardigheidsproeven al een zekere populariteit verworven.

Men was overtuigd, dat ook in ons land een soortgelijke instelling levensvatbaarheid zou hebben; men zag er een prikkel in tot een geregelde algemeene lichaamsoefening en tevens een tegenwicht tegen de specialisatie, waarin de sport zich ging bewegen.

Hoewel de bonden, die zich bij het N.O.C. aansloten, dadelijk tot medewerking bereid waren, bleek de praktische uitvoering van het denkbeeld en vooral de vaststelling der eischen nog op vele moeilijkheden te stuiten.

Aanvankelijk werd de uitwerking van dit onderwerp aan het Bestuur overgelaten, dat dan ook zijn eerste vergaderingen bijna uitsluitend daaraan

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

wijdde en met den steun van leden van de technische commissies der verschillende sportbonden een schema ontwierp van de administratieve en technische bepalingen, welke in het kort hierop neerkwamen:

- 1°. om toegelaten te worden tot het afleggen der proeven moet men voldoen aan de volgende voorwaarden:
  - a. Nederlander zijn volgens de wet;
  - b. den 20-jarigen leeftijd bereikt hebben;
  - c. lid zijn van een door het N.O.C. erkende vereeniging.
- 2°. voor het met gunstig gevolg afleggen der proeven verkrijgt men een diploma en eereteken.
- 3°. het eereteken bestaat in drie graden. Het eereteken 3° graad verkrijgt hij, die in den loop van een kalenderjaar de vereischte proeven aflegt. Verricht men deze gedurende vier jaren, die niet op elkaar behoeven te volgen, zoo verkrijgt men het eereteken 2° graad en verricht men ze gedurende acht jaren, die niet op elkaar behoeven te volgen, of worden de proeven met goed gevolg afgelegd na het 32ste levensjaar, zoo verkrijgt men het eereteken 1° graad.
- 4°. de regeling van het afnemen der proeven wordt geheel overgelaten aan de betrokken bonden. Als regel geschiedt het afleggen der proeven ten overstaan van ten minste twee deskundigen van den betreffenden bond. Bij het voldoen aan de gestelde eischen wordt door den bond een getuigschrift uitgereikt.
- 5°. verplicht is het afleggen van 6 proeven, t.w. loopen, springen, zwemmen, klimmen, uithoudingsvermogen en zelfverdediging. Daarnaast bestaat de gelegenheid om ter verkrijging van een gesp op het lint van het eereteken, te voldoen aan twee eischen in verschillende takken van sport, waarvoor een keuze kan worden gedaan uit werpen, paardrijden, roeien, zeilen, marathonloop, veldloop, voetbal, cricket, gewichtheffen, honkbal, hockey en bandy, korfbal, lawn-tennis en gymnastiek.

Bij het daarna vaststellen van de eischen stond de gedachte voorop, dat geen topprestaties verlangd zouden mogen worden, doch slechts verrichtingen, waaraan normale, gezonde menschen, na voldoende oefening zouden kunnen voldoen. Anderzijds wilde men de eischen niet zóó licht stellen, dat de meesten

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

de proeven zonder veel vooroefening zouden kunnen afleggen. Het vinden van het juiste midden zou nog heel veel zoeken en tasten vergen.

In de Algemeene Vergadering van 1 Maart 1913 diende het Bestuur een ontwerp in, niet met de bedoeling om daarover in de vergadering definitief te beslissen, doch om de gelegenheid te hebben tezamen de voorgestelde eischen onder de loupe te nemen. Inderdaad werd op deze vergadering de zaak van alle kanten bekeken, waarbij wederom bleek hoe moeilijk het was in elk onderdeel den juisten graad van vaardigheid, welke geëischt zou moeten worden, te bepalen. De verwerking van de geopperde denkbeelden werd tenslotte toevertrouwd aan een te vormen „Uitvoerend Comité voor de Vaardigheidsproeven”.

In deze zelfde vergadering kon de voorzitter mededeeling doen van de sympathiebetuigingen, welke het N.O.C. had ontvangen van Generaal DE MEESTER, Commandant van het Veldleger en van Minister COLIJN, die de toezegging deed, dat de medailles, uitgereikt na het afleggen der vaardigheidsproeven, door militairen als decoratie gedragen zouden mogen worden.

In het zoo juist genoemde Uitvoerend Comité voor de Vaardigheidsproeven werden in de bestuursvergadering van 20 Maart 1913 benoemd de heeren W. H. PIEPERS, voorzitter; A. E. W. DE JONG, secretaris en JOH. HEYNEN, lid.

Het Bestuur besloot om driemaal 's jaars gelegenheid te geven tot het afleggen der proeven, doch al spoedig bleek, dat de uitvoering van dit genomen besluit op enkele praktische bezwaren zou stuiten. Op voorstel van het Uitvoerend Comité werd daarom een andere regeling getroffen. De deelnemers zouden zelf moeten opgeven waar en wanneer zij de proeven wenschten af te leggen en zij zouden daarover nader overleg kunnen plegen met de betreffende bonden. Deze regeling is thans nog in gebruik.

Was het organisatorische gedeelte hiermede gereed, de technische moeilijkheden bleken nog geenszins overwonnen. Het Nederlandsch Gymnastiek Verbond verlangde naast de Nederlandsche Athletiek Unie ook de proeven loopen en springen te beoordeelen en de voor elke proef afzonderlijk uit te reiken diploma's met de N.A.U. te onderteekenen. Het Bestuur van het N.O.C. stond echter op het standpunt, dat het grondbeginsel van het N.O.C. was om voor iederen tak van lichaamsoefening slechts één organisatie te erkennen en besloot dan ook, dat de N.A.U. het aangewezen lichaam was om de proeven loopen en springen te controleeren. Deze beslissing was aanleiding tot het uittreden van den vertegenwoordiger van het N.G.V. uit het Bestuur. Het spreekt vanzelf, dat het Bestuur alles in het werk stelde om tot een oplossing te geraken, welke tenslotte gezocht en gevonden werd

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

HET VAARDIGHEIDSDIPLOMA

September 1912 geopperd, werd dus eerst anderhalf jaar later verwezenlijkt, waarin — zooals uit het voorafgaande duidelijk moge zijn — geen bewijs van geringe activiteit gezien mag worden, doch hetgeen slechts te wijten was aan de zoo uiteenloopende opvattingen van de verschillende bonden, die tot elkaar gebracht moesten worden om één harmonisch geheel te verkrijgen.

Het diploma en het eereteeken naar ontwerp van de firma BEGEER te Utrecht waren reeds eerder gereed gekomen en zoo stond het afnemen van de proeven niets meer in den weg.

Teneinde de propaganda voor de vaardigheidsproeven te bevorderen, werden de eischen ook in zakformaat uitgegeven.

Veel deelnemers waren er evenwel voorloopig nog niet,

in de instelling van een gemengde beoordeelings-commissie N.G.V.—N.A.U.—U.C. voor het loopen en springen.

De onderhandelingen hierover vergden evenwel een jaar tijds en daarbij kwam, dat ook het overleg met de andere bonden over de juiste formulering der eischen nog zooveel tijd kostte, dat het oorspronkelijk plan om de proeven al in 1913 af te nemen niet tot uitvoering kon worden gebracht. Eerst in de Algemeene Vergadering van 7 Maart 1914, waarbij ook wederom vertegenwoordigers van het N.G.V. aanwezig waren, konden de volledige bepalingen en eischen voor de vaardigheidsproeven in druk aan de aanwezigen worden ter hand gesteld.

De uitwerking van de gedachte in

DE VAARDIGHEIDSMEDAILLE

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

mogelijk door onbekendheid met de instelling der vaardigheidsproeven, mogelijk door datgene, wat in die dagen iedereen bezig hield, het uitbreken van den oorlog. De toenmalige secretaris van het Uitvoerend Comité beschikte bovendien niet over voldoende tijd om de invoering met kracht ter hand te nemen, zoodat in

DE HEER VAN TUYLL REIKT DE EERSTE VAARDIGHEIDSMEDAILLE
UIT AAN DEN HEER D. J. DE VRIES.

zijn plaats werd benoemd de heer W. P. HUBERT VAN BLIJENBURGH.

In 1914 behaalde de heer D. J. DE VRIES als eerste het eereteken, in 1915 konden 6 eeretekenen worden uitgereikt en daarna groeide de animo snel, hetgeen moge blijken uit den staat, welke aan het einde van dit hoofdstuk is opgenomen.

Natuurlijk kwamen door de praktijk de fouten aan den dag. Reeds in 1915 werden de eischen dan ook al herzien: de 6 verplichte proeven werden uitgebreid met werpen (keuze uit discuswerpen, speerwerpen en kogelstooten) en aan de facultatieve proeven werden toegevoegd handgranaatwerpen en schieten.

Ter vervanging van den inmiddels als voorzitter van het Uitvoerend Comité afgetreden heer PIEPERS, werd in September 1915 in die functie benoemd de heer P. W. SCHARROO, terwijl tegelijkertijd als 3e lid werd aangewezen de heer Jhr. L. M. VAN REIGERSBERG VERSLUYS. Kort daarop werd in de plaats van den heer HUBERT VAN BLIJENBURGH tot secretaris benoemd Mr. L. H. FESCHOTTE.

Daartoe van verschillende zijden aangezocht, besloot het Bestuur in 1916 tot de instelling van vaardigheidsproeven voor dames. De eerste, die aan de eischen voldeed was Mejuffrouw C. M. CRENA DE JONGH, die daarmede in het bezit kwam van den door den heer VAN TUYLL voor deze prestatie uitgeoefden beker.

Tevens werden in datzelfde jaar afzonderlijke eischen ingesteld voor mannen, die den 36-jarigen leeftijd bereikt hadden en voor scholieren boven den leeftijd van 17 jaar.

De vaardigheidsproeven bleken de bijzondere belangstelling te hebben

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

van den Minister van Marine, die bepaalde, dat aan het personeel der Zee-macht, hetwelk de proeven aflegde, gedurende 5 jaren een toelage van f 100.—'s jaars werd toegekend. Ter bevordering van het contact met het Ministerie van Marine werd in het Uitvoerend Comité als vertegenwoordiger van het Marinedepartement opgenomen de Kapitein der Mariniers P. VAN WERDT. Bovendien werd aan den Luitenant ter Zee 1e klasse J. F. OSTEN volledige volmacht verleend tot het invoeren en doen afnemen der vaardigheidsproeven in Ned.-Indië om het Marine-personeel ook in onze Oost de gelegenheid te geven aan de eischen te voldoen. Hiermede werd de grondslag gelegd voor de instelling der vaardigheidsproeven in Ned.-Indië, die in den loop der jaren vele moeilijkheden heeft gekend, doch die zich niettemin heeft kunnen handhaven en uitbreiden, dank zij de medewerking aldaar van de verschillende gedelegeerden van het Nederlandsch Olympisch Comité.

Door de toenemende belangstelling voor de vaardigheidsproeven, kwamen de bonden intusschen voor een steeds groeiende taak te staan. Het aantal deskundigen, dat de proeven afnam, werd uitgebreid, maar is in die dagen nog te klein en niet verspreid genoeg om aan het verlangen van de candidaten, om de proeven zoo dicht mogelijk bij hun woonplaats af te leggen, te kunnen voldoen. De bonden gaven evenwel hun medewerking in ruime mate en trachtten de regeling van het afnemen der proeven zoo goed mogelijk te organiseeren, wel een bewijs, dat deze het propagandistische element voor hun sport in de instelling der vaardigheidsproeven onderkenden. Hun ingenomenheid met deze instelling blijkt ook uit het feit, dat enkele bonden zelf vaardigheidsproeven voor hun sport uitschreven.

In 1918 werd in sommige gemeenten het plan geopperd om vaardigheidsproeven voor 13—17-jarigen in te voeren. Als gevolg hiervan werd besloten om vanwege het N.O.C. daarvoor een leidraad bekend te maken, en wel zoodanig, dat de eischen voor scholieren van 17 jaar en ouder daarop zouden aansluiten. Hiervoor werd gevolgd een ontwerp van de heeren H. N. VAN LEEUWEN en Dr. M. MEYERS, een ontwerp, dat later eveneens behandeld werd door de in 1922 door het N.O.C. ingestelde Schoolsportcommissie, nadien herdoopt in Schooljeugdcommissie. Deze z.g. schoolvaardigheidseischen zijn nimmer in toepassing gebracht. Wel stichtte de Amersfoortsche Bond voor Lichamelijke Opvoeding vaardigheidsproeven voor jongens en mannen en voor meisjes en vrouwen, van af het elfde levensjaar, doch deze Bond slaagde er niet in deze proeven bij de Amersfoortsche bevolking populair te maken.

De praktijk had intusschen aangetoond, dat men er met de eischen voor de N.O.C.-vaardigheidsproeven nog niet „was”; zij waren nog niet

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

in harmonie met elkaar. In 1918 werd daarom aan een commissie bestaande uit de heeren F. W. H. VAN STRAATEN, P. VAN WERDT en H. N. VAN LEEUWEN verzocht een ontwerp tot herziening der vaardigheidseischen, gegrond op de opgedane ervaringen, te willen indienen.

Deze commissie sloeg een geheel andere richting in dan tot nu toe gevolgd was en streefde er naar om voor alle leeftijdsgroepen zooveel mogelijk gelijkwaardige eischen te stellen, zoodat één standaardonderscheiding, het eereteeken 3e graad, zou kunnen worden verleend. Het eereteeken in den 2en en 1en graad werd gereserveerd voor het bij herhaling voldoen aan de gestelde eischen.

Deze ingrijpende verandering werd met den aanvang van het tijdvak M op 1 Juli 1920 ingevoerd. De vaardigheidsproeven bestonden thans uit:

a. voor mannen: 7 verplichte proeven (loopen, springen, werpen, zwemmen, klimmen, uithoudingsvermogen, zelfverdediging) ingedeeld naar de leeftijdsgroepen 18—23, 24—29, 30—35, 36—41, 42 en daarboven;

b. voor vrouwen: 5 verplichte proeven (loopen, springen, zwemmen, klimmen, zelfverdediging);

c. voor scholieren ouder dan 17 jaren: 6 verplichte proeven (loopen, springen, werpen, zwemmen, klimmen, wandelen, gymnastiek).

De facultatieve proeven vervielen.

Aan hem, die de proeven eener leeftijdsgroep drie klassen lager dan waartoe hij behoorde, aflegde, werd een kroontje toegekend.

„In hoeverre dit juiste denkbeeld juist is uitgewerkt, zullen de eerstkomende jaren moeten aantoonen”, schrijft Mr. FESCHOTTE in deel VI van de serie „Een vlugge geest in een vaardig lichaam” van SIJTHOFF'S Bibliotheek voor Lichamelijke Opvoeding. Het wil ons voorkomen, dat het denkbeeld inderdaad juist werd uitgewerkt, want sindsdien is de basis zoowel voor de bepalingen als voor de eischen dezelfde gebleven, al spreekt het vanzelf, dat door veranderde tijdsomstandigheden en vooral door den vooruitgang van de gemiddelde sportprestaties zoo nu en dan een verzwaring in de eischen werd aangebracht. Merkwaardig is het evenwel, dat deze commissie de vrouwen niet in leeftijdsgroepen indeelde, maar daarvoor één groep liet bestaan. Hoewel slechts zeer weinig vrouwen aan de proeven deelnemen — hoogstens 5 per jaar — is het billijk, dat met den leeftijd van degenen, die aan de eischen willen voldoen, rekening wordt gehouden. Eerst later, in 1932 zou men daartoe komen. Ook de groep „scholieren” zou later verdwijnen

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

en worden omgewerkt in een groep „Juniores” voor jongens en meisjes van 17 en 18 jaar. Doch op deze wijzigingen komen wij straks terug.

Langzamerhand erkende ook de Landmacht het nut van de vaardigheidsproeven. Bij K.B. van 21 Maart 1921 No. 61 werd bepaald, dat aan vrijwillig dienende militairen, die voor de eerste maal aan de vaardigheids-eischen van het N.O.C. voldeden, te rekenen van 1 Januari af, een gratificatie van f 100.— zou worden toegekend, welke gratificatie bij tweede en volgende herhaling f 50.— voor elk kalenderjaar zou bedragen.

Het spreekt vanzelf, dat een grootere belangstelling voor de proeven bij het Leger hiervan het gevolg was. Ditzelfde verschijnsel zien wij ook bij de Haagsche Politie; ook daar moest een geldelijke belooning de prikkel worden om voor het N.O.C.-diploma te gaan trainen. Maar ook elders vinden de proeven ingang, zij het ook, dat slechts zeer weinig burgers zich onder de kandidaten bevinden. Zoo lezen wij b.v. in het jaarverslag 1920/21: „Onverklaarbaar blijft het, dat leeraren of a.s. leeraren in lichaamsoefeningen zich zoo afzijdig houden”. Deze woorden zijn op den toestand van heden nog evenzoo van toepassing, slechts een enkeling uit deze categorie van personen neemt aan de proeven deel.

Toch brachten allen, die zich voor de proeven inschreven, het niet tot een goed einde. Integendeel, velen, die begonnen met de enkele proeven, die zij beheerschten, af te leggen, hadden niet genoeg doorzettingsvermogen om zoo lang te oefenen, tot zij ook aan de voor hen minder gemakkelijke eischen konden voldoen. Als in 1924 10 jaar de gelegenheid heeft bestaan om de proeven af te leggen, zijn er 2400 personen ingeschreven geweest, waarvan er slechts 403 (waaronder 1 dame) het eereteken hebben verworven.

Op 18 Juli 1926 overleed Mr. FESCHOTTE, die gedurende ruim 10 jaar het secretariaat had verzorgd. Na zijn dood bleek welken enormen arbeid hij verzet had. Zijn opvolger, den heer A. TH. G. COBLIJN, die het secretariaat eerst tijdelijk waarnam en in 1927 definitief als secretaris van het Uitvoerend Comité benoemd werd, was het niet mogelijk de administratie, die steeds in omvang toenam, persoonlijk vol te houden en deze werd daarom ondergebracht op het secretariaat van het Organiseerend Comité der Olympische Spelen Amsterdam 1928, waar het voor den heer COBLIJN, zelf lid van dat Comité, mogelijk was de werkzaamheden te leiden. Om een gemakkelijker overzicht over de gegevens te verkrijgen, werd de administratie omgewerkt door de inrichting van een kaartstelsel, waarop alle gegevens van de geslaagde kandidaten vermeld werden, zoodat bij een herhaling van het afleggen der proeven de benoedigde gegevens dadelijk te vinden waren.

Het gelukte in dien tijd voorts meer contact met Indië te verkrijgen,

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

hetgeen in 1928 leidde tot een geheel nieuwe administratieve regeling; diploma's en eeretekenen werden in depôt gegeven, zoodat het uitschrijven der diploma's in Indië zelf kon geschieden. Langdurige correspondentie en heen en weer zenden van stukken, die gewoonlijk juist ter plaats arriveerden, wanneer de betrokkene met verlof naar Holland was vertrokken of net was overgeplaatst, werd vermeden en het is te begrijpen, dat daardoor meer belangstelling voor het afleggen der proeven ontstond.

Ook verschijnt in 1928 een herdruk van de eischen en bepalingen, waarin evenwel geen wijzigingen werden opgenomen.

Nadat het Organiseerend Comité voor de Spelen te Amsterdam ontbonden was, legde de heer COBLIJN ook zijn functie als secretaris van het Uitvoerend Comité neer. Na een tijdelijke waarneming van het secretariaat door den heer P. W. WALLER, vond het Bestuur in Januari 1930 een nieuwen secretaris in den persoon van den heer W. A. M. WESTEROÛEN VAN MEETEREN.

Intusschen kwamen de bonden voor moeilijkheden te staan. Langzamerhand waren er steeds meer deskundigen benoemd, die met het afnemen der proeven belast waren, en met wie de bonden in voortdurend contact moesten blijven. Verder ontvingen de candidaten voor elk der afgelegde proeven een diploma, hetgeen naarmate het aantal candidaten steeg, steeds meer kosten met zich bracht. Tenslotte kon het budget van de bonden deze uitgaven niet meer dragen en kwamen zij met hunne bezwaren in de Algemeene Vergadering van het N.O.C. van 14 September 1929. De besprekingen hadden tot gevolg, dat een commissie werd benoemd, bestaande uit de heeren D. J. DE VRIES, G. H. VAN STEYN en C. F. KELLENBACH, die tot taak had de geuite bezwaren te onderzoeken.

Na nauwkeurige nasporingen, meende de commissie, dat een verbetering te zoeken ware in drie richtingen:

1° door propaganda onder de burger-sportbeoefenaren; 2° door verlichting van het werk der bonden; 3° door de gelegenheid tot het afleggen der proeven uit te breiden.

In verband met het eerste voorstel werd getracht meerdere bekendheid aan de vaardigheidsproeven te geven door in de dagbladen en cluborganen berichten, b.v. mededeelingen omtrent geslaagde candidaten, op te nemen. Deze maatregel had echter weinig succes.

Om de bonden tegemoet te komen werd per 1 Juli 1930 een inleggeld van f 1.— ingesteld voor ieder, die zich voor het afleggen der proeven opgaf. Uit de gelden, die daardoor zouden binnen komen, zou aan de bonden een

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

vergoeding voor het afnemen der proeven na afloop van elk tijdvak worden uitgekeerd op een basis van 15 cent per afgenomen proef.

Voorts werd ter vereenvoudiging van de administratie een couponboekje ingevoerd. Dit laatste bleek een goede vinding, want al dadelijk werd door dezen maatregel een veel vlottere gang van zaken verkregen. Dit boekje, dat iedere candidaat na inschrijving ontving, was het bewijs, dat deze zijn inleggeld had voldaan en tot het afleggen der proeven gerechtigd was. Door in dit boekje het resultaat van elke afgelegde proef op te teekenen, kwam dit tevens in de plaats van de diploma's, welke de bonden tot nog toe na het voldoen aan een proef hadden uitgereikt. Dit bespaarde den bonden dus niet alleen de kosten van de diploma's, maar bovendien ook veel werk voor het invullen en verzenden daarvan.

Om tegemoet te komen aan het derde voorstel, werden de leeftijdsgroepen met één, voor 47 jarigen en ouderen, uitgebreid. Hierdoor werd meerdere gelegenheid tevens gegeven tot het behalen van het kroontje, dat verkregen werd door het voldoen aan de eischen van een leeftijdsgroep, drie groepen jonger dan waartoe men feitelijk behoort.

De regeling, welke was getroffen ter verdeeling van het inleggeld onder de bonden, vond bij deze geen algeheele instemming. Op de Algemeene Vergadering van 11 October 1930 kwamen deze opnieuw met hunne bezwaren. Het Bestuur opperde daarop het inleggeld op f 2.50 te brengen, teneinde zoowel aan de bezwaren der bonden tegemoet te komen als ook de steeds hooger wordende kosten voor het N.O.C. te kunnen bestrijden.

In December van dat jaar vergaderde het Uitvoerend Comité ter bespreking van deze en andere punten, waarna het Bestuur besloot het inleggeld van 1 Januari 1931 af te stellen op f 2.—. Deze verhooging van het inleggeld had niet den minsten nadeeligen invloed op de animo bij de candidaten, integendeel, er bleek zelfs een zekere stimulans van uit te gaan. Nu met de inschrijving voor velen een niet onbelangrijk bedrag gemoeid was, werd meer getracht alles in het werk te stellen om het begeerde eereteken te behalen.

De bezwaren door de bonden naar voren gebracht ten aanzien van de regeling der vergoeding voor het afnemen der proeven, werden opgelost door verschillende wijzigingen in deze regeling aan te brengen, o.a. door de vaststelling van een minimumvergoeding van f 10.— aan een bond, indien in den loop van het kalenderjaar althans door dien bond ten minste één proef zou zijn afgenomen.

Helaas moest de heer VAN MEETEREN door drukke werkzaamheden voor de functie van secretaris van het Uitvoerend Comité in den loop van 1931 bedanken. Tot zijn opvolger werd benoemd de heer G. VAN ROSSEM,

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

die, waar de vaardigheidsproeven op het bureau van het N.O.C. geadmistreerd werden, als secretaris van het N.O.C. daarvoor de aangewezen persoon geacht werd.

Het eereteeken was tot nog toe steeds uitgereikt in het oorspronkelijke formaat van 40 mM. Dit formaat was echter niet in overeenstemming met andere onderscheidingsteekenen, zoodat op voorstel van het Uitvoerend Comité door het Bestuur besloten werd om met ingang van 1 Januari 1932 het eereteeken te verleen in de grootte van 33 mM. Hiermede kwam het Bestuur tevens een stap verder in de richting om de uitgaven voor de vaardigheidsproeven niet hooger te doen zijn dan de inkomsten. Door het voortdurend toenemende aantal candidaten, waren de uitgaven vanzelfsprekend steeds gestegen, in 1930 b.v. tot ruim f 1000.—, waartegenover geen inkomsten stonden. Door de invoering van het inleggeld enerzijds en door een zoo zuinig mogelijk gevoerde administratie, als de invoering van een kleiner formaat eereteeken, anderzijds, is het Bestuur in de laatste jaren zoover gekomen, dat de post „vaardigheidsproeven” geen deficit meer oplevert.

Inmiddels bleek de tijd wederom rijp voor de invoering van eenige wijzigingen in de eischen en bepalingen. Op 19 September 1931 werden in de vergadering van het Uitvoerend Comité de ingekomen voorstellen daartoe, o.a. van de Kon. Ned. Athletiek Unie, uitvoerig besproken, waarna met de verschillende bonden en met de Medische Commissie van het N.O.C. overleg werd gepleegd en de nieuwe eischen werden vastgesteld. Het betrof hier de eenige ingrijpende wijziging na de radicale herziening, waarvan de eischen van 1920 het gevolg waren en waarop wij bij de behandeling daarvan reeds even duiden. Uit een omwerking van de groep „scholieren” ontstond een groep „juniores” voor jongens en meisjes van 17 en 18 jaar. Voorts werd het aantal verplichte proeven voor vrouwen gebracht van 5 op 7 door uitbreiding met een proef uithoudingsvermogen en werpen. Ook voor haar werd thans een indeeling in leeftijdsgroepen gemaakt, geheel volgens die voor de mannen, met dien verstande, dat vrouwen boven den 40-jarigen leeftijd niet meer tot het afleggen der proeven zouden kunnen worden toegelaten.

In de bepalingen werd een zoodanige wijziging aangebracht, dat het een candidaat onmogelijk werd gemaakt om in het eene kalenderjaar de proeven b.v. in December af te leggen en in het volgende kalenderjaar in Januari, waartegen volgens de letter geen bezwaar bestond, doch waardoor in wezen niet aan de bedoeling der bepalingen werd voldaan. Immers de bedoeling van de bepaling, dat de proeven in den loop van een jaar moesten worden afgelegd, was om de candidaten in training te houden. De nieuwe bepaling verwekte vooral onder de ouderen eenige teleurstelling, aangezien

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

het eereteken 1e graad nu niet meer in 5 jaar, doch eerst in 7 jaren behaald kon worden. Een oplossing werd gevonden in een aanvullende bepaling, waardoor zij, die alle proeven aflegden in de eerste helft van het tijdvak, waarin zij ingeschreven waren, voor herhaling der proeven in aanmerking kwamen in het aansluitend tijdvak, aangezien dan toch ten minste een half jaar lag tusschen het afleggen der proeven en de herhaling daarvan. Van de gelegenheid, die deze aanvullende bepaling gaf, werd dadelijk een druk gebruik gemaakt.

Uit propagandistisch oogpunt werd een miniatuur van het eereteken tegen matigen prijs ter beschikking der candidaten gesteld, een maatregel, welke veel succes oogstte.

Door de invoering der nieuwe eischen en bepalingen was een herdruk noodig van de circulaire, waarin het Bestuur het reglement en de eischen pleegt bekend te maken. Deze herdruk werd uitgegeven op 1 Januari 1932.

Zeer te betreuren was het, dat eveneens met ingang van 1 Januari 1932 het Departement van Defensie uit bezuinigingsoverwegingen de tot nu toe verleende gratificatie aan militairen, die aan de proeven hadden voldaan, introk. Dit besluit had natuurlijk dadelijk een afnemen van de belangstelling voor de vaardigheidsproeven tot gevolg, doch allengs heeft zich dit eenigszins hersteld.

De eischen en bepalingen, welke hier te lande op 1 Januari 1932 werden ingesteld, werden in Ned. Indië ingevoerd per 1 Januari 1933. Aangezien de vaardigheidsproeven in Indië voor het N.O.C. door de uit te reiken eeretekenen en diploma's hoge kosten mede brachten, werd een overeenstemming bereikt tusschen het Nederlandsch-Indisch Olympisch Comité en het N.O.C. om het in Indië te ontvangen inleggeld gelijkelijk te verdeelen.

Intusschen waren ook op Curaçao stemmen opgegaan om te trachten aldaar de gelegenheid tot het afleggen der proeven open te stellen. Een verzoek daartoe bereikte het Bestuur einde 1931 en het benoemde daarop in Februari 1932, na zich eerst met den Gouverneur van Curaçao in verbinding te hebben gesteld, den heer H. MEERSMA te Willemstad tot gedelegeerde van het N.O.C. voor de vaardigheidsproeven op Curaçao. De heer MEERSMA getroostte zich veel inspanning om de organisatie van een en ander spoedig gereed te hebben. Met medewerking van den Curaçaoschen Bond voor Lichamelijke Opvoeding werden enkele commissies benoemd, die zich met het afnemen der proeven zouden belasten, doch door de betrekkelijk weinige animo voor de atletiek vlotte het met de vaardigheidsproeven op Curaçao nog niet dadelijk. Door het propageeren van verschillende takken van sport

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

en meer speciaal de atletiek werd getracht daarin verbetering te brengen en de belangstelling voor de vaardigheidsproeven te wekken. In dit opzicht maakte de secretaris van het U.C. een dankbaar gebruik van de aanwezigheid hier te lande in 1933 van den Gouverneur van Curaçao om de kwestie der vaardigheidproeven te bespreken, waarvoor deze een bijzondere belangstelling bleek te hebben.

Door verschillende oorzaken konden tenslotte de eerste proeven pas in begin 1936 worden afgenomen, doch sindsdien meldden zich geregeld kandidaten aan en wij hopen, dat op dit bescheiden begin spoedig een grootere toeloop moge volgen. Ook op Curaçao bestaat eenzelfde regeling met de couponboekjes en inlegelden als hier te lande en in Ned.-Indië.

Van den beginne af was een der voorwaarden om tot de N.O.C.-proeven te worden toegelaten, dat de candidaat lid was van een bij het N.O.C. aangesloten bond of vereeniging. Om meer algemeenheid aan de proeven te geven werd in 1932 op een vergadering van het Bestuur met de bij de proeven betrokken bonden na overleg met het U.C. besloten deze voorwaarde te laten vervallen. De couponboekjes zouden dan in den vervolge van een pasfoto van den candidaat worden voorzien.

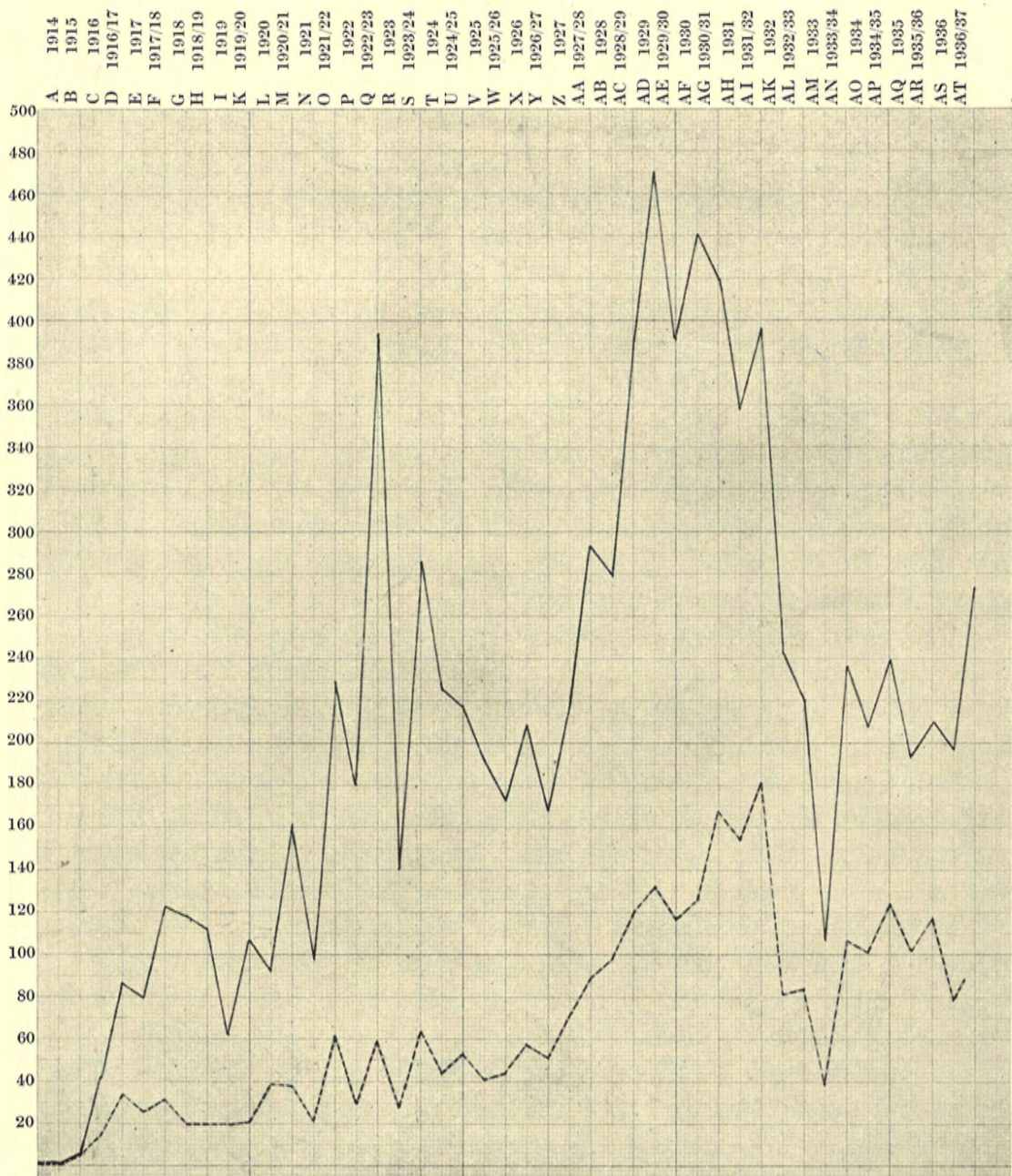
Tevens werd in deze vergadering, naar aanleiding van daartoe van de zijde van kandidaten ingekomen verzoeken, bepaald om aan hen, die de proeven voor de 2e, 4e, 6e, 7e, 8e, enz. maal hadden afgelegd, naast het diploma een kenteeken uit te reiken in den vorm van een versiering op het lint. Voor deze versiering werd aangenomen een cijfer, aangevende het aantal malen, dat aan de eischen was voldaan en in hetzelfde metaal als het eereteken. Deze cijfers zijn sinds korten tijd, evenals de kroontjes, ook in miniatuur ter beschikking gesteld, tegen kostenden prijs.

Behoudens enkele kleine wijzigingen in de eischen, o.a. voor de zwemproef, zijn sindsdien geen veranderingen meer aangebracht.

In den aanvang van 1937 werd nogmaals een herdruk van de circulaire met de bepalingen en eischen uitgegeven.

Wij willen tenslotte hier nog even aanstippen de samenkomst van het Uitvoerend Comité met de betrokken bonden op 20 Maart 1937, waarin o.a. ter sprake kwam de wenschelijkheid van een medische keuring der kandidaten, waarover intusschen nog geen beslissing is genomen.

Zoo zal steeds weer getracht worden verbetering te brengen in het mooie en nuttige instituut der vaardigheidsproeven, dat blijkens de bereikte resultaten in den loop der jaren zijn bestaansrecht verworven heeft en dat — naar wij hopen — nog vele jaren zal blijven medewerken aan de bevordering van de lichamelijke geoeffendheid van het Nederlandsche volk.

GRAFISCHE VOORSTELLING VAN HET AANTAL INSCHRIJVINGEN VOOR DE VAARDIGHEIDSPROEVEN (DOORLOOPENDE LIJN) EN HET AANTAL GESLAAGDEN (STIPPELLIJN).

EEN KWARTEEUW NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

SAMENSTELLING VAN HET UITVOEREND COMITÉ VOOR DE VAARDIGHEIDSPROEVEN.

Voorzitters :

W. H. PIEPERS (1913—1915)
P. W. SCHARROO (1915 tot heden)

Secretarissen :

A. E. W. DE JONG (1913—1915)	P. W. WALLER (1929)
W. P. HUBERT VAN BLIJENBURGH (1915)	W. A. M. WESTEROÛEN VAN MEETEREN (1930—1932)
Mr. L. H. FESCHOTTE (1915—1926)	G. VAN ROSSEM (1932 tot heden).
A. TH. G. COBLIJN (1927—1929)	

Leden :

JOH. HEYNEN (1913)	TH. J. H. VAN 'T LAM (1927)
Jhr. L. M. VAN REIGERSBERG VERSLUYS (1915—1921)	A. P. H. BOELLAARD (1930 tot heden)
P. VAN WERDT* (1916—1921)	C. F. KELLENBACH (Jan.—Mrt. 1930, 1932 tot heden)
J. C. WAGNER (1921 tot heden)	W. A. M. WESTEROÛEN VAN MEETEREN (1931 tot heden).
M. H. VAN DULM* (1921—1927)	
W. A. J. ROELOFSEN* (1921—1930)	

* Vertegenwoordigers van het Departement van Marine.

's Gravenhage, April 1937.

